

JESEN

Svanulo je maglovito rano jesensko jutro. Sunca nema, sve je tmurno. Oblaci su sivi, teški, nakupljeni kišom koja može svaki čas pasti i uništiti i onaj zadnji dašak ljeta u zraku. Jesen je stigla. Kuca na vrata. Lišće počinje žutjeti, opadati. Priroda polako umire.

Nema više veselja, nema pjeva ptica koji nas budi ujutro. Sada nas budi hladnoća ili lupkanje kapi kiše po prozorima. Šuštanje poluuvelog lišća dok puše vjetar, govori nam da je gotovo, ljeto je na odlasku. Dolazi jesen, za njom zima. Pada kiša, već stoti dan za redom. Sve je mokro i hladno. Nema više sunca koje će nas ugrijati nakon ljetne oluje. Sada nas jedino može ugrijati peć ili topli čaj. Šume nema, nestala je. Lišće je otpalo i grane su gole, samo još nekoliko borova pokušava održati ljepotu zelenila, ali neuspješno. Našim krajevima prevladava smeđa boja. Kao da je netko uzeo kist i sve obojao. Jedan dan je još bilo sunčano, a onda drugi dan kao da je netko došao i ukrao sunce. Možda se naljutilo na nas. Ali ne vidim razlog. Možda je dalo otkaz, otišlo se naspavati i ostavilo oblake same da plaču za njime i tako nama daju kišu.

Jesen je zahvatila sve ulice, i zima je, i hladno je. Jesen nas je preuzela u svoje ruke, ljeto je otišlo. Što mu je? Zar se i ono naljutilo?

Danijela Gunčević, 8.b